

τρώφημα τῶν περὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχολουμένων καὶ τὸ ὑπόδειγμα καλλιπειίας ἅμα καὶ ὀρθοπειίας. Τὴν ἐπιστημονικὴν ἀξίαν τοῦ κ. Μιστριώτου τὰ μάλα τιμῶσι καὶ οἱ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ φιλόλογοι, ὡς τοῦτο ἐβεβαιώθη κατὰ τὸ προπαρελθὸν ἔτος, ὅτε, διαρκούσης τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως τῶν Παρισίων, γενομένου διεθνοῦς συνεδρίου τῶν φιλολόγων, ἐκ τῶν ἡμετέρων προσεκλήθη διὰ «προσωπικῆς προσκλήσεως».

Ἄλλ' ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε εἰρημένων ἔγνωμεν τὸν δοκιμώτατον καθηγητὴν καὶ τὸν χαλκέντερον συγγραφέα καὶ τὸν ἀπαράμιλλον τοῦ ἑλληνος λόγου καλλιτέχνην. Αἱ ἄλλαι τοῦ ἀνδρὸς ἀρεταί, ἀρεταί σωσιπόλιδες, ἤθελον παραμείνει ἄγνωστοι, ἂν μὴ ἡ τιμητικὴ ψῆφος τῶν συναδέλφων ἀνεδείκνυνεν αὐτὸν πρῶταν τῶν ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ὑπάτου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἀξιωματικὸς ὁ κ. Μιστριώτης ἀνέπτυξε διοικητικὸν νοῦν καὶ ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν ἀσύγκριτον. Ἡ πρυτανεία αὐτοῦ θάποτελέσῃ τηλαυγῇ σταθμὸν ἐν τῇ καθόλου διοικήσει τῶν τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ Μιστριώτης ἀποχωρῶν τῆς πρυτανείας δύναται νὰ σεμνύνηται ὅτι εἰσήγαγε τὴν ἀξίαν ἐν τῇ διοικήσει τῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ διδασκαλίᾳ, καὶ μάλιστα ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν ἱερῶν χρημάτων τοῦ Πανεπιστημίου. Μετ' ὅξυνοίας ἀξιοθαυμάστου ἀνακαλύψας καὶ βεβαιώσας τὰς γινόμενας καταχρήσεις καὶ μετὰ σταθερότητος ἀήθους ἐν τῇ ὑγρᾷ καὶ ἐνδοτικῇ ἡμῶν ἐποχῇ ἐπιδιώξας τὸν καθαρμὸν τοῦ αἵους τῆς κλοπῆς, ἔσωσε τὴν κινδυνεύουσαν περιουσίαν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ἐφάνη κατ' ἐξοχὴν τὸ ἀκράδαντος ἦθος τοῦ Μιστριώτου. Οὔτε προσλιπαρήσεις, οὔτε διαβολαί, οὔτε ῥαδιουργίαι, οὔτε ἀπειλαί, οὔτε παρεσκευασμένοι κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλαὶ ἰσχυσαν νὰ κλονήσωσιν αὐτὸν ἐν τῇ ἀδυσωπῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος. Τὸ ἅγιον χρῆμα τοῦ Πανεπιστημίου ἐξησφαλίσθη καὶ τὰ ἐν ταῖς καταδόθραις τῆς καταχρήσεως βαραθρούμενα μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ ἀπεδόθησαν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς χρῆσιν.

Τοιοῦτος ἐν ἀτελεῖ σκιαγραφία ὁ ἀνὴρ, οὗ τὰ ἔργα καὶ τὸ ἦθος ἀνακαλοῦσιν εἰς τὴν μνήμην τῶν συγχρόνων τὰς προσωπικότητας τῆς μεγάλης γενεᾶς, τῆς γενεᾶς, ἣτις ἐδημιούργησε πατρίδα καὶ γλώσσαν καὶ κατέλιπεν ἡμῖν ἀείμνηστα παραδείγματα πρὸς μίμησιν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΚΡΕΜΟΥ

Ν Α Ε Ο Σ

(Συνέχεια τοῦ ἐν τῷ προηγούμενῳ φυλλαδίου.)

Αὐτὰ τὰ κακὰ ἦσαν κοινὰ εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας. Ὅμως

ἐν, ὅπου ἀκολούθησε ξέχωρα εἰς τὴν Νάξον, ἦτο ὅτι ὁ περιβόητος Εὐνόμιος καταδικασθεὶς ὅτι ἐφύλαξε τὸν στρατηγὸν Προκόπιον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐπαναστάσεως κατὰ τοῦ Οὐάλεντος, κατεδικάσθη εἰς τὴν ἐξορίαν τῆς Ἀφρικῆς. Ὅμως, ἀφοῦ ἀπέκτησε τὴν συγχώρησιν τοῦ καὶ ἔκαμε νέας ταραχὰς μετὰ τὴν ἀσεβῆ του διδασχὴν, ὁ Μόδεστος ὁ ἐπαρχος τοῦ πραιτωρίου τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν νῆσον Νάξον ἢ καθὼς τότε ὠνομάζετο Ἀξίαν, ὅπου δὲν ἤθελεν λείψῃ ἀπὸ τὸ νὰ διασπείρῃ τὴν αἵρεσίν του, ἀνίσως δὲν ἤθελε φωναχθῇ ὀπίσω μετ' ὀλίγον, διότι ἦτο εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ χρόνου 379.

Ἀφ' οὗ ὁ Οὐάλης εἶχεν ἀποθάνῃ, εἰς τὸν ἴδιον χρόνον ὁ Θεοδόσιος ἐξελέγη ἀπὸ τὸν Γραττιανὸν βασιλεὺς τῆς Ἀνατολῆς, τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἀποθνήσκων εἰς τὸν πρωτότοκον αὐτοῦ υἱὸν ὀνόματι Ἀρκάδιον καὶ τὴν Δύσιν εἰς τὸν Ὀνώριον εἰς τοὺς 395. Ὅμως εἶνε ἀνωφελὲς νὰ δώσωμεν ἐδῶ τὴν ἀκολουθίαν τῶν βασιλέων τῆς Ἀνατολῆς· αὐτὸ δὲν ἀνήκει ξέχωρα εἰς τὴν νῆσον, διὰ τὴν ὁποίαν ὁμιλοῦμεν.

Εἰς σεισμὸς, ὅστις ἠφάνισεν ἕν μὲγα μέρος τῆς Ἀντιοχείας (458) ἦτο αἰσθητὸς εἰς τὴν Ἰσαυρίαν, εἰς τὴν Ἰωνίαν, εἰς τὸν Ἑλλήσποντον καὶ ἕως εἰς τὴν Θράκην καὶ εἰς τὰς Κυκλάδας. Περισσότερα σπίτια ἔπεσαν εἰς τὴν Κνίδον καὶ εἰς τὴν Κῶ. Εἰς νέος ἐχθρὸς ἠφάνισεν ἀκόμη τὰς νήσους. Ἐπειδὴ ἡ Σικελία καὶ ἡ Ἰταλία ἐληλατῆθησαν τόσος φορὰς ἀπὸ τὸν Γενσέριχον βασιλέα τῶν Βανδάλων εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ δὲν ἔδιδαν πλέον λάφυρα, ὥρμησεν εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Ἀνατολῆς καὶ προφασιζόμενος ὅτι μερικὰ καράβια τοῦ βασιλέως Λέοντος εἶχον πειράξῃ τὰ παραθαλάσσια τοῦ βασιλείου τοῦ ἔστειλε τοὺς στόλους τοῦ νὰ λεηλατήσουν τὰς νήσους καὶ τὰ παραθαλάσσια τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Παῦλος ὁ ἐπίσκοπος τῆς Νάξου (536) ὑπέγραψε τὴν σύνοδον τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ πάππα Ἀγαπητοῦ καὶ τοῦ Μηνα τοῦ πατριάρχου αὐτῆς τῆς βασιλευούσης. Ὁ Θεόδωρος ὁ ἐπίσκοπος τῆς Πάρου ὑπέγραψεν ὁμοίως. Αὐταὶ αἱ δύο ἐπαρχίαι ἦσαν ἀκόμη χωρισταί, μία φοβερὰ πανώλης ἠφάνισεν ὅλην τὴν βασιλείαν, εἶχεν ἀρχίσῃ εἰς τὴν Αἰθιοπίαν καὶ ἐξηπλώθη παντοῦ ἀπὸ τὸν χρόνον 531 καὶ ἐβάσταζε 50 χρόνια.

Ὁ Κώνσταντος Β' 641 βασιλεὺς τῆς πόλεως υἱὸς τοῦ Ἡρακλείου διὰ νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν σύνοδον τὴν γενομένην εἰς τὴν Ῥώμην παρὰ τοῦ ἁγίου Μαρτίνου καὶ διὰ τὴν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία ἐγένεεν ἐκεῖ κατὰ τοῦ Μονοθελισμοῦ καὶ τοῦ τύπου αὐτοῦ, ἔδωκε προσταγὴν εἰς τὸν ἑξαρχὸν νὰ σηκώσῃ τὸν ἅγιον Μαρτίνον. Αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκκλησίας τὸσον ἄξιος τοῦ ἐπαγγέλματός του ἐφυλακώθη τέλος πάντων ὡς εἰς πταίστης. Τὸ καράβι, τὸ ὁποῖον τὸν ἔφερεν εἰς τὴν πόλιν, ἤραξεν εἰς τὴν Νάξον. Ἐν ἀκρωτήριον τῆς αὐτῆς νήσου ἔχει ἀκόμη τὸ ὄνομα τοῦ Πάππα, ἐπειδὴ λέγουσι ὅτι ἐκεῖ

έβγῃκεν εἰς τὴν ξηρὰν μίαν ὥραν ἀπὸ τὴν πόλιν πρὸς τὸ βόρειον μέρος. Αὐτὸς εἶχε τὴν ἀδειαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν χώραν. Οἱ ἐντόπιοι ἔχουν μίαν πατροπαράδοσιν ὅτι ἐστάθη εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Μηνᾶ πολὺ πλησίον τῆς χώρας προσμένοντας νὰ τοῦ εὗρουν ἐν ὁσπίτιον ὅπου νὰ κατοικήσῃ, εἰς τὸ ὁποῖον ἔμεινεν ἐν ὁλόκληρον χρόνον κρατημένος εἰς τὴν φυλακὴν ἀπὸ φύλακας ὅπου τοῦ ἐδόθησαν καὶ οἱ ὅποιοι τὸν ἐκακομετεχειρίζονταν πολὺ σηκόνοντας τὰ μικρὰ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα οἱ Νάξιοι τοῦ ἔφεραν, καὶ διώχνοντας αὐτοὺς τοὺς φιλανθρώπους νησιώτας, αἵτινες ἐδείκνυν ὅλον τὸ σέβας τὸ πρέπον εἰς αὐτὸν τὸν ἅγιον πάππυ. Μετεφέρθη ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν πόλιν (654), ἐκλείσθη εἰς μίαν φυλακὴν, κατεδικάσθη ὡς ἐγκληματίας τοῦ βασιλείου, ἐξητάσθη, ἀντιπαρεστάθη εἰς μάρτυρας διεφθαρμένους μὲ χρήματα, τὸν μετεχειρίσθησαν μὲ βαρβαρότητα, ἐσύρθη εἰς τοὺς δρόμους μὲ ἐν σίδηρον εἰς τὸν λαϊμόν. Τέλος πάντων ἐξωρίσθη εἰς τὴν Χερσόνησον (Κριμαίαν) ὅπου ἐτελείωσε κακοπαθὼν καὶ ἐστερημένος ἀπ' ὅλα ἀπὸ τὸ πολυκαιρινὸν μαρτύριον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν εἰς τὸ νὰ κάμῃ τὸ μαρτύριόν του πλέον περίφημον.

Εἰς τὸν μῆνα Αὐγούστου 726 ἐφάνη ὅτι τὰ νερὰ μεταξὺ τῆς Σαντορίνης καὶ τῆς Θηρασίας ἔθρασαν ὥσάν ἐξ αἰτίας ἐνὸς ἀναμμένου φούρνου· ἐβγήκε μία ἐξάτμισις, ἡ ὁποία ἔγεινε κατ' ὀλίγον πυκνὴ καὶ ὡς εἰς χονδρὸς καπνός· ἀκούονταν συχνοὶ κρότοι μιᾶς βροντῆς, ἡ ὁποία ἐβοοῦσεν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης καὶ ἐτάραττε τὰ νερὰ μὲ σφοδροὺς τιναγμούς. Ἐφαίνοντο ἀναμμέναι πέτραι, αἱ ὁποῖαι ἐσηκώνοντο ὡς τόσοι φούρνοι, οἱ ὅποιοι ἔβγαλαν φλόγας καὶ ἐφοβέριζον μὲ μίαν πυρκαϊὰν ὅλας τὰς τριγύρω νήσους. Ἦτο περιτταῖς ἡμέραις ἐν συνεχῇ ἔβγαλμα ἀσβεστωμένων πετρῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνέβαινον εἰς τὸν ἀέρα εἰς ὑπέρμετον ὕψος· ἐπιπτον πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν, τῆς ὁποίας τὴν ἐπιφάνειαν ἐσκέπαζον εἰς μίαν μεγάλην ἔκτασιν· ἐσπρώχθησαν ἀπὸ τὴν νοτιὰν εἰς διάστημα 100 ὥρων εἰς τὸ ἐν μέρος ἕως εἰς τὸν Ἑλλήσποντον καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἕως εἰς τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν καιρὸν εὐρίσκονται ἀκόμη πληθεὺς ἐλαφρόπετραι εἰς τὰ παράλια τῆς Νάξου. Τέλος πάντων, ὅταν αἱ φλόγες ἐσβύνοντο κατ' ὀλίγον, αἱ πέτραι, τὰς ὁποίας ἡ θάλασσα ἐγέννα μὲ τόσον κρότον, ἠνώθησαν καὶ ἐσχημάτισαν ἕνα συνεχῆ ὄγκον ἠνωμένον μὲ τὴν νῆσον Ἱεράν. Αὐτὸ τὸ ἡφαίστειον ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν Λέοντα τὸν Ἰσαύριον τὸν εἰκονοκλάστην ὡς πρόφασιν νὰ ἀθώωσῃ τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν σκληρότητά του πρὸς τοὺς καθολικούς. Ὁ ἀποστάτης Βέσερ τοῦ παρέστησεν ὅτι αὐτὸ τὸ φαινόμενον ἦτο ἐν ἀποτέλεσμα τῆς ὀργῆς τοῦ θεοῦ καὶ τῆς εἰδωλολατρίας τῶν εἰκόνων, ἀκολούθως ὁ Λέων προσέταξε μὲ ἐν διάταγμα νὰ ἐξαλειφθοῦν εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς βασιλείας του αἱ εἰκόνες τῶν ἁγίων καὶ νὰ χαθοῦν τὰ εἰκονίσματα τῶν ἐκ τελείου.

Ὅμως οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν Κυκλάδων παρεκινήθησαν ἀπὸ ἕνα κακὸν ζῆλον νὰ κάμουν μίαν συνωμοσίαν καὶ νὰ ἀρματώσουν ἕνα στόλον καὶ τινάζοντας τὸν ζυγὸν ἐνὸς αἰρετικοῦ βασιλέως νὰ κηρύξουν διὰ βασιλέα κάποιον Κοσμάν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε κανέναν ἄλλον τίτλον διὰ νὰ τοῦ τυχαίῃ αὐτὴν τὴν τιμὴν, παρ' ὅτι ἦτο ὀρθόδοξος. Δὲν ἦτο ἀξίος νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν ἐν ἐπιχείρημα σχηματισμένον διὰ τὸ ὄφελός του. Δύο στρατηγοὶ Ἀγαλλιανὸς καὶ Στέφανος ὠδήγουν τὸν στόλον. Ἐφθάσαν τῇ 18 Ἀπριλίου ἐμπροσθεν τῆς πόλεως. Ὁ βασιλικὸς στόλος ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν λιμένα διὰ νὰ πολεμήσῃ· τὸ ὕγρον πῦρ ἀπεφάσισε τὴν νίκην. Τὰ καράβια τῶν ἀποστατῶν ἐκάησαν ἢ ἐβυθίσθησαν. Ὁ Ἀγαλλιανὸς βλέποντας τὸν ἑαυτὸν του περιτριγυρισμένον ἀπὸ φλόγας ἐκρεμίσθη ὀπλισμένος εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ περισσότεροί ἐβγήκαν εἰς τὴν γῆν καὶ παρεδόθησαν μόνοι τοὺς εἰς τὸν βασιλέα παρακαλοῦντές τον διὰ συγχώρησιν. Αὐτὸς ὁ μεγαλόψυχος βασιλεὺς, ὅταν τὸ αἰρετικὸν του πείσμα δὲν ἀναπτε τὴν μάνιαν του, ἔκαμεν ἐπίσημον τὴν πράότητά του εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ὑψοῦσθη νὰ κόψῃ τὰς κεφαλὰς τοῦ Κοσμά καὶ τοῦ Στεφάνου. Πρέπει νὰ ἀναφέρῃ τις εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐρχομοῦ τῶν εἰκόνων τῆς Θεοτόκου, αἱ ὁποῖαι κατὰ παράδοσιν τῶν κατοίκων ἐφέρθησαν εἰς τὴν Νάξον ἀπὸ τὰ κύματα. Εὐσεβεῖς ὀρθόδοξοι ἐστοχάσθησαν ἴσως νὰ κάμουν καλλίτερα διὰ νὰ τὰς γλυτώσουν ἀπὸ τὸν καταδιωγμὸν τῶν εἰκονοκλαστῶν, ἀνίσως τὰς ἐνεπιστεύοντο εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ ἂν ἴσως ἤθελον τὰς ρίψει εἰς τὴν φωτίαν ἢ τέλος πάντων νὰ τὰς κομματιάσουν, τὸ ὁποῖον δὲν εἰσπόρουν ν' ἀποφασίσουν. Ἦναι τρεῖς, ἀπὸ τὰς ὁποίας δύο εἶνε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς μητροπόλεως καὶ ἡ τρίτη εἰς τὴν καπέλαν (ἐκκλησίαν τῆς ἀδελφότητος). Μία θανατηφόρος ἐπιδημία ὅπου ἤρχισεν εἰς τὴν Σικελίαν καὶ Καλαβρίαν (747) ἐξετάθη κατ' ὀλίγον εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὰς νήσους τῆς Ἀσπρῆς θαλάσσης καὶ τέλος εἰς τὴν Θράκην. Προεσημαίνοντο μὲ σημάδια ὅμοια ὥσάν λαδίου, τὰ ὁποῖα ἐτυπόνοντο εἰς σχῆμα μικρῶν σταυρῶν ἐπάνω εἰς ταῖς πόρταις καὶ εἰς τὰ τείχη τῶν κατοικιῶν καὶ τῶν ἐκκλησιῶν. Αὐτὸ τὸ σημεῖον εἶχε διὰ ἐπακόλουθον ἐν πολὺ παραδόξον σύμπτωμα, τὸ ὁποῖον ἦτο μία παραφροσύνη, ἡ ὁποία ἔκαμεν νὰ φανοῦν ἀποτρόπαια φαντάσματα· οἱ ἀσθενεῖς ἐνόμιζον νὰ τὰ ἀκούουν καὶ νὰ συναναστρέφονται φανερά μὲ αὐτά· ἐφαντάζοντο ἀκόμη ὅτι τὰ βλέπουν πῶς ἐμβαίνουν εἰς τὰς οἰκίας των, πῶς πληγώνουν τὸν ἕνα καὶ θανατώνουν τὸν ἄλλον, καὶ ἀπέδιδον εἰς τοὺς κτύπους των τὸν θάνατον ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἡ πανώλης ἐθανάτωνε. Εἰς τὴν ἀνοιξιν τοῦ χρόνου 748 ἡ σφοδρότης τοῦ κακοῦ ἠῤῥῆσε τόσον πρὸς τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ, ὥστε ὅπου τὰ περισσότερα ὁσπίτια τῆς πόλεως ἦσαν ὅλως διόλου τάφος· ἡ νόσος αὐτὴ δὲν ἔπαυσε παρὰ μετὰ 3 χρόνια ἔπειτα.

Εἰς τοὺς ὑστερινοὺς μῆνας τοῦ χρόνου 763 ὅλοι οἱ πόλεμοι, ὅλοι αἱ πολιτικαὶ ὑποθέσεις ἐμποδίσθησαν ἀπὸ ἑν ὑπερβολικὸν κρύον, τὸ ὁποῖον ἐφοβέριζε τὸν τέλειον ἀφανισμόν τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ Ὀκτωβρίου ὁ Εὐξείνιος Πόντος ἐπάγωσεν εἰς βάθος 45 ποδῶν ἐπὶ 30 ὥρας διάστημα ἀπὸ τὰ παράλια τοῦ Ἑπάνω εἰς αὐτὸν τὸν πᾶγον ἔπεσεν ἑν χιόνι 30 ποδῶν τοιουτρόπως ὥστε ἀπὸ τὴν Χερσόνησον (τὸ Κρίμι) ἕως εἰς τὴν Μεσημβρίαν τῆς Θράκης ἡ θάλασσα ἔγεινε ξηρὰ καὶ προσέφερεν ἕως εἰς τὸ διάστημα 4 μηνῶν ἕνα στερεώτατον καὶ ἀσφαλίστατον δρόμον εἰς τὰ βαρύτερα ἀμάξια. Εἰς τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἐρχομένου ἔτους 764 αὕτῃ ἡ ἐπιφάνεια ἔσπασε καὶ ἑν ἀναρίθμητον πλῆθος ἀπὸ κομμάτια πάγου, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο τόσα ὄρη σπρωγνόμενα ἀπὸ τοὺς ἀνέμους εἰς τὰ παράλια τῆς Βιθυνίας καὶ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Βοσπόρου, ἐφέρθησαν εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν Προποντίδα, εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀβύδου καὶ ἕως εἰς τὰς Νήσους τοῦ Αἰγαίου, τῶν ὁποίων τὰς ἄκρας ἐπεριτριγύρισαν. Τὸ ἐρχόμενον καλοκαίρι μία πολυκαιρινὴ ξηρασία προξενημένη ἀπὸ ξηρὸς καὶ καυστικὸς ἀνέμους ἔκαμε νὰ στεγνώσουν σχεδὸν ὅλοι αἱ βρύσεις καὶ οἱ ποταμοί.

Οἱ Σαρακηνοὶ τῆς Ἰσπανίας ὠφελούμενοι ἀπὸ τὰς ταραχὰς τῆς βασιλείας τῶν Ῥωμαίων ὤπλισαν 20 καράβια (824) καὶ ἐμβήκαν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Ἀβουχὰφ ἐνὸς ἐνεργητικοῦ καὶ τολμηροῦ πολεμαρχοῦ καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ ἐλεηλάτησαν τοὺς Κυκλάδας. Ἐπειδὴ ὅλοι αἱ ναυτικαὶ δυνάμεις τοῦ Μιχαὴλ Β' τοῦ Τραυλοῦ ἦσαν τότε συνηθροισμέναι εἰς τὴν πόλιν, δὲν εὗρον ἀντίστασιν καὶ ἐκυρίευσαν χωρὶς καμμίαν συστολὴν ὅλας τὰς νήσους καὶ ἔφεραν καὶ τὸν ἴδιον ἀφανισμόν εἰς τὴν Κρήτην.

Κατεστάθησαν πρὸς τούτοις εἰς τὴν αὐτὴν ὑστερον νῆσον τὸν ἀκόλουθον χρόνον (825) καὶ ἐβαστάχθησαν ἐκεῖ διὰ τὸν χαλασμόν τῶν στρατευμάτων τοῦ Μιχαὴλ ἀπ' ἐκεῖ ἔκαμαν συνεχεῖς ἐπιδρομὰς εἰς τὰς ἄλλας νήσους, ὅπου κατέστησαν ἀποικίας καὶ ἔγειναν φοβεροὶ εἰς ὅλο τὸ Αἰγαῖον. Διὰ νὰ παύσῃ αὐτὰς τὰς ληστρικὰς ἐκστρατείας ὁ Ὀρὸφας ὤπλισεν ἕνα στόλον διὰ προσταγῆς τοῦ βασιλέως, καὶ ἐλλιμενίσθη εἰς τὰς νήσους διώκωντας ἀπ' ἐκεῖ τοὺς Σαρακηνούς καὶ κατάρθωσε νὰ καθάρισῃ τὴν θάλασσαν καὶ νὰ κάμῃ τὸ πλεῖσιμον ἐλεύθερον· ὅμως δὲν ἐτόλμησε νὰ πατήσῃ εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου ἐνόμισεν ὅτι οἱ Σαρακηνοὶ δὲν ἠμπόρουν νὰ ὑποταχθοῦν. Λοιπὸν αὐτοὶ δὲν ἤργαπόρησαν νὰ κάμουν πάλιν τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἔκαμον πρὸς τούτοις (831) μίαν δυνατὴν ἐκστρατείαν εἰς τὴν Θράκην, ὅπου ἐκτυπήθησαν· ὅμως ἔκαμαν τὴν ζημίαν των καλὴν κατὰ τοῦ στόλου τοῦ βασιλέως Θεοφίλου, τὸν ὁποῖον ἐνίκησαν εἰς τὸν μῆνα Ὀβριον πλησίον τῆς Θάσου καὶ τοῦ ὁποίου σχεδὸν ὅλα τὰ καράβια ἐκυριεύθησαν καὶ ἐβυθίσθησαν.

Αὕτῃ ἡ νίκη τοὺς ἔκαμε κυρίους τῆς θαλάσσης καὶ ἄφθ-

σαν ὅλας τὰς Κυκλάδας ὑποκειμένας εἰς τὴν λεηλασίαν.

Ὁ Φορέστης βεβαιώνει ὅτι οἱ Σαρακηνοὶ τῆς Κρήτης ἐκυρίευσαν αὐτὸν τὸν χρόνον (843) τὰς Κυκλάδας, ὅμως δὲν πιστεύω ὅτι κατεστάθησαν εἰς αὐτὰς στερεοί.

Φαίνεται ὅτι εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν οἱ κάτοικοι τῆς Νάξου, διὰ νὰ δώσουν εἰδήσιν διὰ τὸν ἐρχομὸν αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν ἢ νὰ εὐκολύνουν τὸ καταφύγιον εἰς τοὺς χωριάτας τριγύρω, ἔκτισαν πύργους ἀπὸ διάστημα εἰς διάστημα εἰς τὰ παράλια τῆς νήσου πρὸς τὴν δύσιν, τὰ ὅποια ὄντα χαμηλὰ ὑπόκεινται εἰς τὰς ἐπιδρομὰς. Φαίνονται ἀκόμη πολλὰ ἔχνη αὐτῶν. Ὅτι αὐτοὶ οἱ Κρητικοὶ Σαρακηνοὶ δὲν κατεστάθησαν εἰς τὰς Κυκλάδας ἀποδεικνύεται ἀπ' αὐτὸ ὅτι ὤπλισαν ἕνα στόλον ἀπὸ 27 καράβια (864), ἐλεηλάτησαν αὐτὰς τὰς νήσους καὶ προεχώρησαν ἕως εἰς τὴν νῆσον Προκκόννησον (Μαρμαρὰ) εἰς τὴν Προποντίδα κάμνοντες ζημίαν εἰς ὅλα τὰ παράλια.

Ὁ Σαὐλ ὁ Ἐμίρ τῆς Κρήτης ἔστειλεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν (882) ἕνα δυνατόν καὶ ἔμπειρον στρατηγὸν ὀνόματι Φῶλ¹⁴ μὲ 27 Καράβια καὶ ἕνα μεγαλειότερον ἀριθμὸν βρεγαντίναις καὶ κάτεργα μὲ 50 κουπιά. Αὐτὸς ὁ στόλος ἐλεηλάτησεν ὅλας τὰς νήσους τῆς Ἀσπρῆς θαλάσσης καὶ ἐπροχώρησεν ἕως εἰς τὴν Προκκόννησον εἰς τὴν Προποντίδα φοβερίζοντας τὴν πόλιν. Ὁ Νικήτας ὁ ναύαρχος τοῦ βασιλικοῦ στόλου ἐπῆγε πρὸς ἀπάντησίν τους καὶ κατεπολέμησεν εἰς τὸ παραθαλάσσιον τῆς Προποντίδος ἀντικρὺ τῆς Καρδίας. Ὁ χαλασμός τῶν Σαρακηνῶν ἦτο ἐκ τελείου· τὸ ὕγρὸν πῦρ ἔκαυσεν 20 ἐκ τῶν ἰδίων, τῶν ὁποίων ὅλοι οἱ ναῦται ἐχάθησαν ἀπὸ τὴν φωτίαν, ἀπὸ τὸ σίδηρον ἢ εἰς τὰ νερὰ τῆς θαλάσσης. Τὰ λοιπὰ ἔφυγον καὶ ἔφθασαν εἰς Κρήτην ὡς ἠμπόρεσαν. Αἱ λεηλασίαι τῶν Σαρακηνῶν εἰς τὰς νήσους ἦσαν συχνόταται καὶ σχεδὸν παντοτειναί. Κατὰ τὸν Λαυρέντιον Ἐχάρδον ἐκυρίευσαν τὴν Σάμον (887) καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ κατερμηώνουν τὰ παράλια τῆς Ἀσίας, ἐπειδὴ τὰ νησιά δὲν ἔδιδον πλέον τίποτε εἰς τὴν φυλαργυρίαν των, ἐπειδὴ ἦσαν ὑποτεταγμένα εἰς αὐτοὺς καὶ ἐξηγόρασεν τὴν συνεχῇ λεηλασίαν μ' ἕνα χρονικὸν ἔρανον.

Ἀπεφάσισεν νὰ δοκιμάσωσιν ἑν τολμηρότερον ἐπιχείρημα (904) ὤπλισαν ἕνα στόλον μὲ 54 μεγάλα καράβια, τῶν ὁποίων τὴν ὀδηγίαν ἔδωσαν εἰς τὸν περιφημώτατον τῶν πειρατῶν τῶν Αὐτὸς ἦτο εἰς ὀνομαζόμενος Λέων γεννημένος εἰς τὴν πόλιν Ἀττάλειαν τῆς Παμφυλίας, ὁ ὁποῖος γενόμενος Μωαμεθανὸς κατέστησε τὴν κατοικίαν του εἰς τὴν Τρίπολιν τῆς Συρίας, ὅθεν ὠνομάσθη ὁ Τριπολίτης καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχε γεῖνῃ ὁ τρόμος τῆς Μεσογείου καὶ Ἀσπρῆς θαλάσσης, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι, ἀφοῦ ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὸ σπαθὶ αὐτοῦ τοῦ βαρβάρου, ἐπῆγαν πάντοτε μὲ μικρὰ καράβια διὰ νὰ ζητήσουν ἑν ἄσυλον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην εἰς καιρὸν

14) Αὐτὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν ὄνομα φανερώνει ὅτι αὐτὸς ἦτον ἕνας ἀποστάτης τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

όπου οι Θεσσαλονικεῖς καλλίτερα εἰδοποιημένοι, καθὼς φαίνεται, καὶ κυριευμένοι ἀπὸ φόβον ἀφῆκαν τὰς οἰκίας των καὶ διεσκορπίσθησαν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Τῷ ὄντι αὐτὸς ὁ φοβερός στόλος ὤρμησεν εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχὴ πόλιν, ἣ ὁποία ἐκυριεύθη καὶ κατεκρή καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐθανατώθησαν ἢ ἐφέρθησαν εἰς τὴν σκλαβίαν. Ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὑστερινοὺς ἦτο καὶ ὁ Ἰωάννης Καμενιάτης, ὁ ὁποῖος περιέγραψε τὴν ἄλωσιν τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τοὺς Σαρακηνούς. Ὁ στόλος των εἰς τὴν ἐπιδρομὴν ἐστάθη εἰς τὴν Νάξον διὰ νὰ συνάξῃ τὸν συνηθροισμένον ἔρανον· ὅμως ἔλαβε σημαντικὴν ζημίαν εἰς τὸν λιμένα Ἀλυκῆς, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται τὴν σήμερον ὁ λιμὴν τοῦ ἁγίου Γεωργίου ὀλίγον διάστημα ἀπὸ τὴν πόλιν κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος.

Δὲν ἦσαν μόνον οἱ Σαρακενοὶ καταστημένοι εἰς τὴν Κρήτην, οἱ ὁποῖοι ἐζημίουν σημαντικῶς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τὸ βασιλεῖον τῶν Ῥωμαίων. Οἱ Τούρκοι ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Συρίας ὤρμησαν ὁμοίως ἐπάνω εἰς μίαν μοναρχίαν τόσον καλῶς διοικουμένην καὶ χειρότερα διαφεντευμένην. Ὁ Δαμιάνος ὁ Ἐμίρης τῆς Τύρου ὁ ἀρνηθεὶς τὸν χριστιανισμόν, ὁ ὁποῖος εἶχε κάμῃ τόσα κακὰ εἰς τὸ βασιλεῖον, ἤτοιμιάσθη νὰ τοῦ πάρῃ τὰς νήσους τῆς Ἀσπρῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον κάμνει πιθανόν ὅτι οἱ Σαρακενοὶ τῆς Κρήτης δὲν τὰ ἐξουσίαζον, ἀλλὰ τὰ ἐλεηλάτουν καὶ τὰ κατεγύμοναν· καὶ αὐτὸ δὲν ἦτο μόνον μία ἢ δύο φορές μόνον ἀκολουθησὰ τὸν κάθε χρόνον. Ἀφοῦ ἡ θάλασσα ἦτο πλεῦσιμος, ἐφάνη ὡς ἀρχηγὸς ἐνὸς μεγάλου στόλου εἰς τὰ παράλια τῆς παλαιᾶς Καρίας, κατεπόλεμψε τὴν Στρόβιλον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου· καὶ αὕτῃ ἡ πόλις ἤθελε πέσῃ ὀγλίγωρα εἰς τὰς χεῖρας του, ἀνίσως δὲν ἤθελεν ἀποθάνῃ ἀπὸ ἀσθένειαν. Αὕτῃ ἡ δυστυχία ἐσύγχυσεν ὅλους τοὺς σκοποὺς τῶν Τούρκων, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Συρίαν.

Οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον τὴν παρηγορίαν (926) νὰ ἐκδικηθοῦν τὰς αἰμοβορίας, τὰς ὁποίας ὁ Λέων ὁ Τριπολίτης εἶχε κάμῃ εἰς ὅλας τὰς νήσους καὶ ξέχωρα 22 χρόνια προτύτερα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Αὐτὸς ὁ πειρατὴς ὁδηγῶν ἓνα πολυάριθμον στόλον, ἀφοῦ εἶχεν ἐρημώσῃ εἰς τὸν δρόμον του τὰς νήσους τῆς Ἀσπρῆς θαλάσσης, εἶχε βάλλει ἄγκυραν εἰς τὸν λιμένα τῆς Λήμνου. Ὁ Πατρίκιος Ἰωάννης Ῥαδινὸς τὸν ἐνίκησεν καὶ ἔκαυσεν ἢ ἐβύθισεν ὅλα τὰ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν του καράβια, ὥστε ὅπου μόνον ἓν ἐγλύτωσεν. Αὐτὸ ἦτο τοῦ Λέοντος, ὅστις ἔφυγεν ἀπελπισμένος καὶ καταφρονημένος μὲ μεγάλην καταισχύνῃ. Ὁ βασιλεὺς Ῥωμανός, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν εἰρήνην μὲ τοὺς Βουλγάρους, ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ στείλῃ ἓν στράτευμα κατὰ τῶν Σαρακενῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον χαλάσῃ χωρὶς αἰτίαν τὴν ἡσυχίαν γενομένην μὲ τὴν Ζωὴν καὶ ὠρμουν εἰς τὰς νήσους καὶ εἰς τοὺς παραθαλασσίους τόπους. Αὕτῃ ἡ προσοχὴ τοῦ βασιλέως ἔδωκεν ὀλίγην ἀνάπαυσιν καὶ ἀσφάλειαν εἰς τὰς νήσους. Ὅλα τὰ βασιλικά καράβια μετεχειρίσθησαν εἰς τὸ νὰ φυλάξουν

τὰ παράλια τῆς Ἀνατολῆς ἢ τὰς νήσους τῆς Ἀσπρῆς θαλάσσης κατὰ τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτῶν τῶν φοβερῶν ἐχθρῶν. Οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς κατεπολέμουν πρὸς τοῦτοις εἰς τὴν φωλεάν των τὴν Κρήτην, ὅμως χωρὶς ἀξιόλογον ἀποτέλεσμα.

Ἡ ὀλέθριος πληγὴ τοὺς ἐδόθη ἀπὸ τὸν Νικηφόρον Φωκᾶν στρατηγὸν τοῦ βασιλέως Ῥωμανοῦ (960), ὁ ὁποῖος ἐπέρασεν ἀπὸ τὰς Σποράδας καὶ ἐκυρίευσεν ὅλην τὴν Κρήτην καὶ τὴν ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Σαρακενῶν. Εἰς ἄλλος ἐχθρὸς ἦτο ὁ Βάρδας Σκληρός, ὁ ὁποῖος ἀπεστάτησε (976) εἰς τὸν καιρὸν τῶν βασιλέων τοῦ Βασιλείου τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ Κωνσταντίνου Θ'. καὶ ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς νίκας ὁ στόλος του ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸν Μιχαὴλ Κουρτίκην ἐπῆρεν ἐράνους ἀπὸ ὅλας τὰς νήσους. Ἐνας στόλος τῶν Σαρακενῶν, δὲν λέγουν πόθεν, ἐπῆγε 1027 νὰ καταπολεμήσῃ τὰς Κυκλάδας. Ὁ Γεώργιος Θεοδωροκάнос διοικητὴς τῆς Σάμου ἠνωμένος μὲ ἐκείνον τῆς Χίου ὀνομαζόμενον Βεριβόην τοὺς κατεπολέμησεν· ἐπῆρε 12 καράβια καὶ ἐσκόρπισε τὰ ἐπίλοιπα. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μιχαὴλ Δ' τοῦ Παφλαγόνοιο ἓνας ἄλλος στόλος τῶν Σαρακενῶν (1034) ἐλεηλάτησε τὰς Κυκλάδας. Ἐκεῖνοι τῆς Ἀφρικῆς ἠνωμένοι μὲ αὐτοὺς τῆς Σικελίας (ὁ κύριος Χαρδοὲν λέγει εἰς τὴν παγκόσμιον του ἱστορίαν ὅτι ἦσαν Σαρακενοὶ τῆς Ἀσίας) ἐνόχλουν τὴν Ἀσπρην θάλασσαν καὶ ἐπροχώρουν μὲ τὰ κουρσέματα τῶν ἑως εἰς τὴν χερσόνησον τῆς Θράκης καὶ τὴν Μυσίαν.

Οἱ στρατηγοὶ αὐτῶν τῶν τόπων ἠνωμένοι τοὺς ἐνίκησαν εἰς μίαν ναυμαχίαν· ἔστειλαν πεντακοσίους αἰχμαλώτους εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐκρέμασαν τοὺς ἄλλους εἰς τὰ παράλια τοῦ Ἀτραμυττηνοῦ Κόλπου.

Τὸ ἔτος 1053 ἔγινε τὸ σχίσμα μεταξὺ τῶν Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν.

Ὁ Τούρκος Ζάχας ἢ Σάχας πρῶνι αἰχμαλώτος τῶν Ῥωμαίων γενόμενος ὕστερον ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν, ὠφελούμενος ἀπὸ τὴν ἐνόχλησιν, τὴν ὁποίαν οἱ Πατιναῖοι ἐπροξένησαν εἰς τὰ ὅπλα τοῦ βασιλέως Ἀλεξίου, διέτρεχε τὴν Ἀσπρην θάλασσαν καὶ ἐνόχλοῦσιν ὅλα τὰ παράλια βοηθούμενος ἀπὸ ἓνα κάτοικον τῆς Σμύρνης πολὺ ἔμπειρον τῆς ναυτικῆς· ἐναυπήγησεν ἓν πλῆθος βάρκαις καὶ 40 βριγαντίταις, τὰς ὁποίας ἐγέμισε μὲ ἀπελπισμένους ὡσὰν αὐτὸν καὶ γυμνασμένους εἰς τὴν ναυμαχίαν. Ὁ ἴδιος ὤπλισεν (1091) ἓνα στόλον καὶ ἠνόχλει μὲ τὴν ληστρικὴν του ἐπιστήμην ὅλας τὰς νήσους καὶ τὰ παράλια τῆς Ἀσπρῆς θαλάσσης.

Ὅμως τέλος πάντων ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν γαμβρόν του Σολιμᾶνον τὸν σουλτᾶνον τῆς Νικαίας εἰς ἓν συμπόσιον ἀπὸ παρακίνησιν τοῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ τοῦ βασιλέως. Αἱ νῆσοι δὲν ἦσαν διὰ τοῦτο εἰς μεγαλητέραν ἀσφάλειαν. Οἱ Τούρκοι (1098) ἐρήμωσαν καθὼς προτύτερα τὰς παραθαλασσίους ἐπαρχίας καὶ τὰς νήσους. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ

Σάχα οἱ φίλοι τοῦ εἶχαν ἀπομείνη ἐξουσιασται τῆς Σμύρνης. Δύο Ἐμῆριδες ὀνομαζόμενοι Ταγγριπέρης καὶ Μαράχης εἶχον κυριεύσει τὴν Ἐφεσον. Ἄλλοι ἀρχηγοὶ τῶν ληστῶν κύριοι περισσοτέρων πόλεων τῆς Ἰωνίας, Λυδίας καὶ Φρυγίας ἔλαμον συνεχεῖς ἐπιδρομὰς καὶ ἔπερναν πολλοὺς χριστιανούς, τοὺς ὁποίους ἔκαμον σκλάβους. Αἱ περισσότεραι νῆσοι καθὼς Χίος, Ῥόδος καὶ ἄλλαι εἰς αὐτὰ τὰ μέρη ἐχρησίμευσαν ὡς μαγαζεῖα ἢ ναυπηγεῖα εἰς τοὺς πειρατάς. Ὁ Ἰωάννης Δούκας τοὺς ἐνίκησε καὶ τοὺς διεσκόρπισεν ὅλους. Ὁ βασιλεὺς Ἀλέξιος Κομνηνός (1106) διὰ νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸ πέραμα τοῦ Βοεμόνδου ἀπὸ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν διὰ νὰ κατοπολεμήσῃ τὸν Δοῦκαν εἰς τὴν Ἰλλυρίδα ἐμάζωνε καὶ ὤπλισε καράβια εἰς τὰς Κυκλάδας καὶ εἰς ὅλους τοὺς λιμένας τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης διὰ νὰ κάμῃ ἕνα μέγαν στόλον. Ἐπειδὴ οἱ σταυροφόροι ἐνόμιζον τὸν Ἀλέξιον διὰ ἐχθρόν τοὺς (111—1112) οἱ Πισσῶνοι, οἱ Γενουέζοι καὶ ἄλλαι δυνάμεις τῆς Ἰταλίας ἠτοίμαζον μεγάλους στόλους μὲ λόγον νὰ δώσουν βοήθειαν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Ἱεροσολύμων, ὅμως τῷ ὄντι μὲ σκοπὸν νὰ κάμουν τὴν ληστρικὴν τῶν ἐπιχειρήσεων εἰς τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ ἐνοχλήσουν τὰς νήσους τῆς Μεσογείου καὶ Ἀσπρῆς θαλάσσης. Περὶ τούτου εἰδοποιημένος ὁ Ἀλέξιος ὁ βασιλεὺς τῆς πόλεως εἶχε μαζεύσει τοὺς στόλους τοῦ εἰς τοὺς λιμένας τῆς χερσονήσου τῆς Θράκης, ὅθεν ἐβγαίναν ἀδιαλείπτως καράβια, ὅπως παρατηροῦν, καὶ δυνατοὶ στόλοι διὰ νὰ φυλάξουν ἀπὸ ἐπιδρομὰς τὴν στερεὰν καὶ τὰς νήσους, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τέλος τῶν ληστρικῶν ἐκστρατειῶν τῶν Ἰταλῶν. Οἱ Βενετοὶ ὤπλισαν 100 κότεργα μὲ δύο ἀράδες ἢ σειραῖς κοπιῶν καὶ 20 ἄλλα καράβια. Ὁ Δοῦκας Μιχαὴλ Βιτάλης ἐβλήθηκεν ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν στόλον τὸν φοβερόν. Αὐτὸς ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀσπρὴν θάλασσαν, τὸν Εὐριπον καὶ ὕστερον εἰς τὴν Χίον. Ὅμως ἀπατημένος ἀπὸ προβλήματα μίας πλαστῆς φιλίας ἄφησε καιρὸν εἰς τὸν Μανουὴλ νὰ σχηματίσῃ ἕνα στόλον ἀπὸ 150 καράβια, ὁ ὁποῖος κυριεύσας περισσότερα Βενετικὰ καράβια, τοὺς ἐκυνηγούσεν εἰς τὴν Δέσβον, Λήμνον καὶ Σκύρον. Ὁ στόλος τῶν Ἑνετῶν ἀφκνισμένος ἀπὸ τὴν πικρὴν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑνετίαν. Ὁ Ἀνδρόνικος Κομνοστέφανος ναύαρχος τῶν Ῥωμαίων τοὺς ἐδίωκεν ἕως εἰς τὸ Κάβο-Μαλέα ἢ τὸν Κάβον τοῦ ἁγίου Ἀγγέλου, ὅθεν ἐγύριζεν εἰς τὴν πόλιν εὐχαριστημένος ὅτι διεσκόρπισε τὴν τρικυμίαν, ἢ ὁποία ἐφοβέριζεν ὅλας τὰς νήσους τῆς Ἀσπρῆς θαλάσσης.

Οἱ Λατῖνοι κατεστημένοι εἰς τὴν πόλιν (1182) ἐτιμῶντο ἀπὸ τὸν Μανουὴλ Κομνηνόν, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν πίστιν, τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἐπιστήμην νὰ ἐκτελέσουν τὰς πλέον ἀξιολόγους ὑποθέσεις τοὺς προετίμα συχνὰ ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους. Ὅμως μετὰ τὸν θάνατόν του μὲ τὴν ἀποστασίαν τοῦ Ἀνδρονίκου φθονούμενοι ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους ἐσκοτώθησαν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἄρρωστοι εἰς τὰ νοσοκομεῖα ὁ καρδινάλιος

Ἰωάννης ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἡ κεφαλὴ του δεμένη εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ἀλόγου ἐσύρθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν 400 ἐπωλήθησαν εἰς τοὺς Τούρκους, ἄλλοι ἐκάησαν εἰς τὰς οἰκίας των καὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας.

Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἰμπόρουν νὰ γλυτώσουν μὲ τὰ καράβια ἀνεχώρησαν εὐθὺς καὶ δι' ἐκδίκησιν ἐλεηλάτησαν καὶ ἔκαυσαν εἰς ἕν διάστημα 62 ὥρων τὰς νήσους, αἱ ὁποῖαι ἦσαν εἰς τὴν παραθαλασσίαν τῆς Προποντίδος, τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τῆς Ἀσπρῆς θαλάσσης ἐχάλασαν τὰ μοναστήρια, ἐθανάτωσαν τοὺς ἱερεῖς καὶ καλογήρους καὶ ἐσύναξαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς βαρβάρους καὶ ἀπανθρώπους ἐκδικήσεις περισσότερα πλούτη παρὰ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχουσιν εἰς τὴν πόλιν.

Εἰς περιβόητος πειρατῆς ἐκ τῆς πόλεως Γενουέζος ὀνόματι Κιαφίρης¹⁵ διέτρεχε τὰς θαλάσσας μ' ἕνα στόλον καὶ ἐπωλοῦσεν εἰς τὴν πόλιν τὰ λάφυρα, τὰ ὁποῖα εἶχε πάρῃ εἰς τὰ καράβια, καὶ δὲν ἦσαν οὔτε τῶν Ῥωμαίων οὔτε τῶν συμμάχων τῆς βασιλείας. Ὁ Μιχαὴλ Στρυφνός ὁ ναύαρχος ἐζήτει ἐν μέρος τῶν λαφύρων καὶ ἔπερνε ἀπ' αὐτὸν ἐν μέγα τελωνεῖον· ὁ Κιαφίρης θυμωθεὶς ἐκυνήγει τὰ Ῥωμαϊκὰ καράβια, ἐνόχλει τὴν Ἀσπρὴν θάλασσαν καὶ τὰς νήσους καὶ ἔπερνε ἐράνους μὲ πολλὴν σκληρότητα ἀπὸ τοὺς κατοίκους αὐτῶν. Τοῦ ἄφιναν καιρὸν νὰ κάμῃ πολλὴν ζημίαν· ὁ στόλος τοῦ βασιλείου ἦτο εἰς μίαν κακὴν κατάστασιν καὶ ὁ ναύαρχος ἤξευρε καλλίτερα νὰ συνάξῃ ἐράνους παρὰ νὰ πλεύσῃ καὶ νὰ πολεμήσῃ. Τέλος πάντων ὁ Κιαφίρης ἀπατηθεὶς μὲ προβλήματα εἰρήνης ἐπλανήθη καὶ ἐνίκηθη, ἐπιάσθη μὲ τοιαῦτα ταξίματα καὶ ἐθανατώθη.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΤΗ ΒΑΥΑΡΙΚῃ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑΣ

Ἐκ τῆς ἐκθέσεως περὶ τῆς τριακοστῆς δευτέρας ἐν ἀπαρτίᾳ συνελεύσεως τῆς παρὰ τῇ βασιλικῇ Βαυαρικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν ἱστορικῆς ἐπιτροπείας ἀρυόμεθα τὰ ἑξῆς. Ἡ κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἔτος ἐν ἀπαρτίᾳ σύνοδος συνεκροτήθη ἀπὸ τῆς 21-23 Μαΐου (ν. ἔ.). Ἀπὸ τῆς ὑστάτης ἐν ἀπαρτίᾳ συνελεύσεως (γενομένης περὶ λήγοντα Σεπτέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους) ἐγένοντο τάδε τὰ δημοσιεύματα ὑπὸ τῆς συνελεύσεως 1) ἱστορία τῶν ἐπιστημῶν ἐν Γερμανίᾳ τόμ. 21. Ἱστορία τῆς τακτικῆς ὑπὸ τοῦ Μάξ Γαίνς Μέρος 3ον (τέλος). 2) Πρακτικὰ τοῦ Βατικανοῦ ὡς συμβολὴ εἰς τὴν γερμανικὴν ἱστορίαν κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ

15) Ἰωῶς κιαφίρ κατὰ τὴν τουρκικὴν ἑτυμολογίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὀνομάζουν τοὺς χριστιανούς καταχρηστικῶς ὡς ἀπίστους.